

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 523/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. Š., K., zastúpeného advokátkou JUDr. F. B.; K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 So/72/2012 z 26. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Š. **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. septembra 2013 doručená sťažnosť M. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 So/72/2012 z 26. júna 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 2. apríla 2009 podal Sociálnej poisťovni, pobočke K., *„žiadost' o priznanie úrazovej renty po prevedení na inú prácu po pracovnom úraze“*.

Sociálna poisťovňa, ústredie (ďalej len „Sociálna poisťovňa“), rozhodnutím zo 7. septembra 2009 nepriznala sťažovateľovi úrazovú rentu na základe lekárskej správy MUDr. S., *„pretože miera poklesu jeho pracovnej schopnosti je nulová a pri súčasnom funkčnom stave ľavého členka môže vykonávať pôvodnú prácu“*.

Z tohto dôvodu si sťažovateľ dal vypracovať *„znaleckou organizáciou I. s. r. o. odborné vyjadrenie... z ktorého je zrejmý záver, že miera poklesu schopnosti vykonávať doterajšiu prácu je u navrhovateľa minimálne 65 %“*.

Následne Krajský súd v Košiciach potvrdil rozsudkom sp. zn. 1 Sp/69/2009 z 9. marca 2012 rozhodnutie Sociálnej poisťovne z dôvodu, že *„viacerí posudkoví lekári na rozdiel od znaleckej organizácie konštatovali, že miera poklesu schopností vykonávať pôvodnú prácu je 0 %“*.

Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu odvolanie na najvyššom súde z dôvodu, že *„prvostupňový súd nevyhodnotil dôkazy vo vzájomnej súvislosti a zároveň každý zvlášť a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom zároveň vec aj nesprávne právne vec posúdil“*.

Najvyšší súd sa podľa sťažovateľa nezaoberal jeho námietkou a nepreveril si jeho tvrdenie o skúmaní zdravotného stavu v čase podania žiadosti o úrazovú rentu.

V dôsledku toho sťažovateľ tvrdí, že tento *„nedostatok spôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia“*, čím malo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľa.

Sťažovateľ na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Taktiež žiada, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok a priznal mu úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd má v ústave a zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúcich zákona o

ústavnom súde). Inak povedané, každý návrh bez výnimky musí spĺňať všeobecné náležitosti. Všeobecné náležitosti sa týkajú formy a obsahu návrhu.

Uvedené osobitne platí v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené kvalifikovaným právnym zástupcom, advokátom.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že odôvodnenie predloženej sťažnosti neobsahuje čo i len jedinú dostatočne konkrétnu ústavnoprávne relevantnú námietku, ktorá by mala svedčiť v prospech záveru o porušení niektorého z označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru a na ktorých ochranu je ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný.

V posudzovanom prípade je obsah sťažnosti založený iba na tom, že najvyšší súd sa nezaoberal jeho námietkou, že posudkový lekár v posudku z 13. decembra 2011 *„skúmali zdravotný stav sťažovateľa v čase vydania posudku, nie v čase podania žiadosti o úrazovú rentu, preto pre posúdenie nároku sú relevantným dôkazom vyjadrenie znaleckej organizácie, prípadne posudok MUDr. S., ktoré sú protichodné, preto jediným spôsobom na odstránenie rozporov je vykonanie dokazovania, ktoré navrhol sťažovateľ“*, čím malo dôjsť k porušeniu jeho označených práv.

Citovaná námietka bez ďalšieho neumožňuje urobiť si relevantný úsudok o jej ústavnoprávnej podstate, ktorá by následne mohla byť predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu.

Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje relevantné odôvodnenie (podstatnú náležitosť vyžadovanú § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde) ako východiskový rámec sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (obdobne III. ÚS 238/2013).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2013